Kirikukogu esimene istung peeti 31. X Tallinnas. Piiskopi poolt ettekantud kiriku ja konsistooriumi aruandes rõhutati tõusu kiriku majanduselus ja kirikuelust osavõtnute arvus, kirikumaade eest tasumaksmise küsimuse võidukat lahendust, pühapäevarahu seadust jm.

Agaralt tegutsesid ka katoliku kirik ja mitmed lahkusud. Katoliku kirik asutas meil lasteaedu, avaldas ajakirju ja püüdis igati innukalt võita pinda Eestis. Katoliiklased peavad Eestit oma usu tugipunktiks (peamiselt veneusulisi arvestades), siit avanevat uks Skandinaavia riikidesse ja Venemaale. Siiski võidab katoliiklus visalt maad. Sajandite jooksul luteri kiriku poolt sissekasvatatud hülgav suhtumine katoliku usku loob tugeva kaitsemüüri. Ometi on märgitud, et ajamoment katoliku vaimu vastuvõtuks praegu on soodus. — Ka lahkusud rändjutlustajate kaudu võitlesid hingede pärast ja levitasid agaralt oma kirjandust.

Apostliku õigeusu alal oli olukord vaiksevõitu. Sealgi viidi läbi samalaadi organisatoorseid uuendusi kui luteri kirikuski. 1934. a. rahvaloenduse materjalest selgub aga, et ap. õigeusuliste % on aastate jooksul langemas.

Usuelu suhetest riiklikkude ülesannetega avaldas peamin. kt. K. Eenpalu: „Usk peab kohanduma üheks rahva eneseteostuse abinõuks, rahva enese ettevõtteks ja asjaks. Seni kui kirik on rahvusvaheline, tal ei ole teed pääsuks rahva juurde. Kirik oma usuliste püüetega peab seisma oma natsiooni eesmärkide teenistuses.“ Sest „i g a l r a h v a l o n o m a J u m a l“.

Eesti kroonika 1935, lk. 115